

Célpont: az elnök

2011 augusztus 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

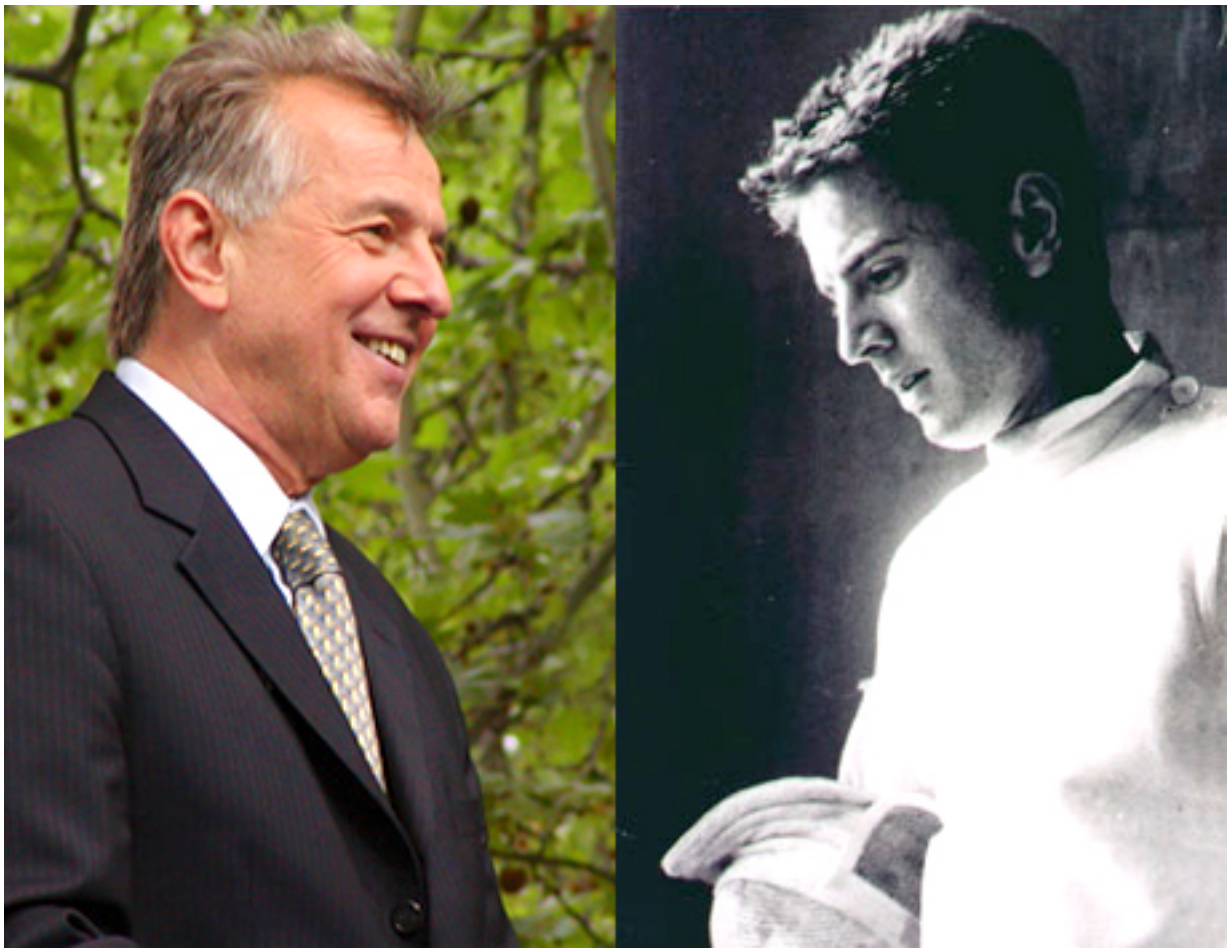
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ahogy nem tisztem megvédeni Bajor Imrét, Tóth Verát, Mónikát, Dukai Reginát, Gesztesi Károlyt, Claudiát, azt sem gondolom, hogy meg kellene védenem a Magyar Köztársaság elnökét, Schmitt Pált.

Egy éve tölti be hivatalát, s a magyar sajtó magát médiaelitnek nevez? része úgy ront Schmitt Pálra, ahogy annak

idején Antall Józsefre. Ma már az els? szabadon választott miniszterelnök sokkal enyhébb elbánásban részesül baloldalról, mint a mostani radikális jobboldalról. Mindez azért érdekes, mert a liberálisok vélekedése – finoman szólva – változékony, nem tudnak veszíteni, számukra csak akkor teljesedik ki a demokrácia, ha ?k vannak hatalmon, vagy legalább a hatalom közelében.

Az évforduló kapcsán a Népszava, a Hírszerz? és h?séges támogatóik a sebzett oroszlán hevességével támadják az elnököt. Némelyikük elismeri, hogy liberálisként ?szintén szerette és tisztelte Árpi bácsit, a teljes médiafelületet birtokolva mindent megtettek népszer?sítéséért, magam annak idején, még a rendszerváltozás el?tt, úgy vélekedtem, hogy Václav Havel sokkal jobb író, mint Göncz Árpád. De a köztársaság elnökeként nem támadtam, csupán titkárával, szóviv?jével tartottam a sajtómunkási kapcsolatot. Most meg azt olvasom: „Történelmi pech, hogy pont akkor, amikor tényleg egy határozott ellensúly kellene az egyéb fékek nélkül m?köd? kétharmados er?vel szemben, pont most sikerült egy készséges szolgálóra lelni, aki különösebb megfontolás, szakmai vagy emberi felel?sség nélkül ír alá bármit. Hogyne, hiszen Schmitt Pál csak egy következmény, aki önállóan nem is létezik – politikai értelemben. Kire, mire hivatkozva állhatna ellen? Pont azért van ott, mert sem képessége, sem módja nincs ellenállni.” Tévedés ne essék, a történelmi pech nem az országé, hanem a liberális újságíróké, akik hajlamosak azt hinni, hogy csak az az ország m?ködik jól, amit ?k (is) m?ködtetnek. Most nem írnám le, miként m?ködtette a liberális média „ama” nyolc évig a közvélekedést, de azért egyet s mást gondolhatok. Ahogy mások is.

Képzavarig merészked? írásra is bukkanhat az, aki a Hírszerz?t böngészi: „Nincsenek kétségeim, Schmitt Pál nem fog megváltozni, nem fog öntudatra ébredni, nem lesz az alkotmányosság ?re, nem lesz ellensúly és fék a kormánnyal szemben, hanem mindinkább hagyja kiteljesedni ezt a félig gazdasági szükségszer?ségekb?l, félig egoista ?rületb?l összeálló szép új világot, amit a Fidesz teremt. Nem marad egyetlen józan hang sem lassan az országon belül, amely kell? határozottsággal szólna be néha az egyre bénábban kapkodó kormánypártnak.” Se ellensúly, se fék. A libikókán kell az ellensúly, csak akkor jó a játék, ám e játékszeren nincs fék. Aztán: a „bénán kapkodás” olyan agy szüleménye, amelyet nagyon szoríthatott a határid?. Van durvább is: „Nincsenek elvei, amelyek megzavarnák nála a teljes hasonulást, reggel megkapja a szöveget, és még ebéd el?tt azonosul vele, csak alaposan át kell olvasnia... Schmitt Pál mindent aláír, ezért kapja a fizetését, nincsenek kétségei, nincsenek megfontolni való kifogásai, hiszen ha valami Orbán Viktornak jó, az Neki is jó, nem lehet ez másként, mert akkor mi

lenne itt?”

Közben az a valóságos helyzet, a HVG-t idézem, az egyik legutóbbi közvélemény-kutatás elemzése kapcsán: „Az ellenzék alig profitál a kormánypártok népszer?ségének málladozásából. A tíz legnépszer?bb magyar politikus mindegyike kormánypárti.” Talán ezért van némi engedékenységre valló hajlam a liberális kollégában: „senki nem azt várná t?le, hogy bombákkal a testén foglalja el a köztévé székházát, vagy a parlamenti karzatról süvöltve követelje a könny? drogok legalizálását és a melegek házasságát.” De jön egy mélyütés: „Megdöbbent?, de igaz: senki nem tud ma annyira fideszes lenni a magyar sajtóban, hogy Schmitt egy évét sikerként értékelje.”

Ma Schmitt Pál – Orbán mögött – a legnépszer?bb, legismertebb ember Magyarországon. Pedig a konzervatív sajtó nem dicsérte halálra. És mégis...
Apáti Miklós, magyarhirlap.hu

Ajánló